

Arrest

nr. 138 324 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 juli 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 augustus 2012 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. COUCKE, die loco advocaat C. GLAS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 januari 2012 heeft verzoekster in haar hoedanigheid van partner van een Belgische onderdaan een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze werd onder meer gebaseerd op de verklaring van wettelijke samenwoning die op 7 november 2011 werd afgesloten.

1.2. Op 23 juli 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bijlage 20 is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Reservatie vliegtuigtickets op naam van beide betrokkenen dd 06.06.2011 : de datum van dit document is te recent om aan te tonen dat betrokkenen elkaar tenminste twee jaar voor de aanvraag kennen.

- Verklaringen van derden: aangezien dit verklaringen op eer betreffen die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, vormen deze documenten geen afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele relatie.

- Foto's zonder datum: zonder data kan niet nagegaan worden wanneer deze foto's getrokken werden en bijgevolg vormen deze foto's geen bewijs voor de duurzame en stabiele relatie.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Omdat de verzoekende partij vasthoudt aan haar verzoekschrift en aangezien uit het wachtregister niet blijkt dat zij ondertussen een nieuwe vestigingsaanvraag heeft ingediend en verwerende partij evenmin over andersluidende informatie beschikt, is de Raad genoodzaakt om uitspraak te doen over een oud geschil aangaande het aantonen van een duurzame en stabiele relatie, meer bepaald of verzoekster bij haar vestigingsaanvraag van drie jaar geleden, namelijk op 23 januari 2012 heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarde: *“ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen”*. Nochtans volstaat het blijkens de toepasselijke wetgeving (zie infra) om een nieuwe vestigingsaanvraag in te dienen en te voldoen aan de voorwaarde van 1 jaar ononderbroken samenwonen voor deze aanvraag, om een verblijfsrecht erkend te zien.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel voert verzoekster aan: *“schending materiële motiveringsplicht / schending artikel 8 EVRM”*.

Verzoekster betoogt vervolgens:

“(…) Verzoekster betwist de inhoud van de motieven van de bestreden beslissing, zodat zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Gelet op de bijgebrachte bewijsstukken kon de overheid niet redelijkerwijs overgaan tot verwerping van het verzoek, zoals boven reeds is uiteengezet. De bijgebrachte stavingsstukken zijn gesitueerd in tijd en ruimte en tonen dus aan dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden. Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §21). Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip „familie- en gezinsleven” noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie en kan dus worden aangetoond door alle middelen van recht, dit conform de internrechtelijke bewijsregelgeving. De gemachtigde aanvaardde de bewijsvoering van verzoekster niet, terwijl deze nochtans verklaringen op eer omvatten en waarvan de niet aanvaarding dus per definitie zou betekenen dat al deze mensen een misdrijf zouden hebben begaan, te weten valsheid in geschrifte. Aangezien de verklaringen niet zijn bestreden door enige valsheidsprocedure kon de gemachtigde enkel rekening houden met de juistheid van deze verklaringen, en meer bepaald met het gegeven dat verzoekster en haar partner reeds meer dan 2 jaar en dus een duurzame relatie vormen, zodat een toelating op het grondgebied niets in de weg kon staan.

Verzoekster voert ten bewijze van haar duurzame relatie met de Heer P. D. verscheidene zaken aan :

- Vooreerst legt zij onder haar stuk nr. 2 de reisbevestiging van Neckermann dd. 06.06.2011 voor dewelke aantoonde dat zij van 17.06.2011 tot 19.06.2011 met de Heer D. naar Parijs ging.

- Zo is er de verklaring van de zus van de partner van verzoekster die kan bevestigen dat verzoekster reeds meer dan twee jaar met haar broer samen is, zij volledig geïntegreerd is in de familie en zij familiefeesten frequenteert (stuk nr. 3).

- Ook de kinderen van de partner van verzoekster bevestigen de duurzame relatie (stuk nr. 4).

- Onder haar stuk nr. 5, 6 en 8 legt verzoekster drie bijkomende verklaringen op eer neer van vriendinnen die bevestigen dat zij een duurzame relatie heeft met de Heer D..

- Ook haar stuk nr. 7 - de verklaring op eer van de moeder van de Heer D. bevestigt de stabiele en duurzame relatie van haar zoon.

- De verklaringen zijn overigens bijkomend gestaafd door o.a. gedateerd (o.a. juni en september 2010) fotomateriaal (bundel foto's - stuk nr. 9) en een verklaring van wettelijke samenwoning (stuk nr. 10).

- Daarnaast legt verzoekster onder haar stuk nr. 11 nog een overeenkomst kunstmatige inseminatie dd. 15.04.2012 voor, dewelke nogmaals een bewijs vormt van haar duurzame relatie met de Heer D.

- Onder haar stuk nr. 12 legt verzoekster een factuur van Euromut dd. 29.02.12 die aantoonde dat verzoekster op de zorgverzekering van de Heer D. staat.

- Verzoekster is geïntegreerd in België. Zij legt ten bewijze daarvan nog volgende stukken voor:

° Attest van aanmelding bij het onthaalbureau Vlaamse Overheid dd. 27.03.2012 (stuk nr. 13)

° Inburgeringscontract dd. 24.04.2012 (stuk nr. 14)

° Individuele aanvraag voor interregionale opleiding bij VDAB dd. 06.07.2012 (stuk nr. 15)

° Bewijs inschrijving lessen Nederlands dd. 22.06.2012 (stuk nr. 16)

° Inschrijvingsbewijs als werkzoekende (stuk nr. 17)

Verzoekster meent dat deze stukken haar duurzame relatie met de Heer D. en haar band met België voldoende bewijzen. Minstens biedt verzoekster aan het bewijs te leveren aan de hand van het getuigenbewijs.

Geen enkel tegenbewijs wordt overigens geleverd als zou verzoekster geen relatie hebben met de heer D.. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is

het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Dit is niet gebeurd door de gemachtigde voor de staatssecretaris, doch niettemin wees men het verzoek van verzoekster af. De beslissing van de gemachtigde schendt dan ook artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij verduidelijkt verder dat de band tussen haar partner en haarzelf levensnoodzakelijk is voor het leven van vader en zoon. Zij benadrukt dat er sprake is van een gezinsleven en dat de bestreden beslissing als gevolg heeft dat zij en haar partner gedurende de volgende jaren niet samen zullen kunnen leven, hetgeen een zware inmenging in hun gezinsleven betekent. De verzoekende partij meent dan ook dat deze inmenging niet proportioneel en niet noodzakelijk is in een democratische samenleving waardoor artikel 8 van het EVRM geschonden wordt. Een gezinsband tussen partners wordt overigens verondersteld. Verzoekster is ook afhankelijk van haar partner die haar emotioneel en financieel ondersteunt (zie onder andere stuk nr. 12). Er kan dus niet zonder meer worden gesteld dat er geen gezinsleven zou zijn.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat ook van toepassing is op partners van Belgische onderdanen (cf. art. 40ter van de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

2° de partners, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

-indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

-ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)”

2.4. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager. Verzoekster kan dan ook niet dienstig opwerpen dat de verwerende partij geen enkel tegenbewijs levert als zou zij geen relatie hebben. De bewijslast is, bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.5. Verzoeksters overtuiging dat, gelet op de bijgebrachte stukken die “*gesitueerd (zijn) in tijd en ruimte*”, de verwerende partij niet redelijkerwijs de bestreden beslissing kon treffen, kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.6. In het administratief dossier bevinden zich de in de bestreden beslissing beoordeelde stukken, namelijk:

- bevestigingsdocument van een reis naar Parijs met Neckermann van 6 juni 2011 op naam van verzoekster en haar partner;
- 6 gedateerde verklaringen op eer door derden;
- 17 ongedateerde foto's.

2.7. Dat verzoekster op 7 november 2011 een verklaring van wettelijke samenwoning afsloot wordt door de verwerende partij niet betwist. Door dit stuk opnieuw te voegen aan haar verzoekschrift kan verzoekster de bestreden bijlage 20 niet aan het wankelen brengen. Door verder opnieuw het boven-

vermeld bevestigingsdocument bij haar verzoekschrift te voegen toont verzoekster niet aan dat de gedane beoordeling ervan kennelijk onredelijk is. Zij toont dit evenmin aan door bij haar verzoekschrift stukken te voegen waarover de verwerende partij niet beschikte op het ogenblik dat zij de bestreden bijlage 20 trof. Verwerende partij kan immers niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken waarover ze niet beschikte op het ogenblik dat zij de vestigingsaanvraag van verzoekster heeft beoordeeld. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Het betreft meer bepaald de volgende stukken:

- 10 gedateerde foto's waarop verzoekster samen met haar partner te zien zou zijn van 5 juni 2010 en 5 september 2010;
- een overeenkomst i.v.m. kunstmatige inseminatie, afgesloten tussen CHU Saint Pierre enerzijds en verzoekster en haar partner anderzijds, van 15 april 2012;
- betalingsbewijs mutualiteit van de partner van verzoekster van 18 januari 2012;
- attest van aanmelding bij het onthaalbureau Inburgering Vlaams-Brabant van 27 maart 2012 op naam van verzoekster;
- inburgeringscontract van verzoekster van 24 april 2012;
- individuele aanvraag voor interregionale opleiding VDAB van verzoekster van 6 juli 2012;
- inschrijvingsformulier lessen Nederlands van verzoekster van 22 juni 2012;
- inschrijvingsbewijs als werkzoekende VDAB van verzoekster van 6 juli 2012.

2.8. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de betrokken verklaringen, gelet op hun inhoud, op zich niet kunnen worden aanvaard als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Er worden geen concrete feiten of details weergegeven in deze algemene verklaringen. Er kan in gelezen worden dat verzoekster en haar vriend elkaar kennen "*depuis (largement) plus de 2 ans*", dat ze een gerespecteerd koppel vormen, dat ze ongelooflijk veel van elkaar houden, dat men ze kent "*depuis 2010*", dat alles goed gaat, dat hun huis mooi onderhouden is, dat verzoekster goed geïntegreerd is en werk gevonden heeft. Deze verklaringen worden bovendien niet ondersteund door objectieve stukken. Met de gedane beoordeling van de verklaringen van derden, beoordeelt de verwerende partij de bewijswaarde ervan. Uit niets blijkt dat de verwerende partij de juistheid van deze verklaringen dient te aanvaarden indien zij niet aantoonbaar dat de verklaringen vals zijn. Door deze verklaringen opnieuw aan haar verzoekschrift te voegen en te begeleiden van commentaar, toont verzoekster niet aan dat de door de verwerende partij gedane beoordeling ervan kennelijk onredelijk is.

2.9. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

2.10. Voor zover kan worden aangenomen dat verzoekster een gezinsleven leidt met haar Belgische partner in de zin van artikel 8 EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bestreden beslissing dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, tweede lid te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezins-

leven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de toekenning van een verblijfsrecht, neergelegd in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° juncto 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.11. Het betoog van verzoekster dat dat de band tussen haar partner en haarzelf *“levensnoodzakelijk is voor het leven van vader en zoon”* is onvoldoende geconcretiseerd. Dat verzoekster financieel en emotioneel afhankelijk zou zijn van haar partner, is een blote bewering en belet niet dat zij en haar partner hun gezinsleven in haar land van herkomst of elders zouden kunnen verderzetten. Verzoekster toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar partner te blijven met wie zij op 7 november 2011 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde, hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en zij slechts een precair verblijf in België kent sedert 2007, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bijlage 20 houdt niet in dat verzoekster voorgoed gescheiden wordt van haar Belgische partner. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoekster voldoet aan de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Het komt in de eerste plaats verzoekster toe om haar aanspraak op de bescherming van artikel 8 EVRM zelf te honoreren door de gepaste verblijfsprocedures op te starten. Te dezen kan verwezen worden naar de inleidende beschouwing bij dit arrest.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Verzoekster had alleszins geen belang bij deze vordering tot schorsing gelet op het gestelde in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA